

Láme a vydává

Slovičko pro děti:

Ve Švédsku, je jeden starý kostel. V něm je věc, která udeří návštěvníka přímo do očí. Nezmenšený kříž na zdi vzadu kostela. Visí přímo oproti kazatelně a stolu páně na protější stěně kostela. Kazatel jej může vidět, ale lidé v lavicích ne.

Když je průvodce dotázán na smysl umístění kříže, vypráví tento příběh: Jedné neděle král Charles XII přišel neohlášeně do kostela. Když kazatel viděl krále přijít, zahodil své připravené kázání a strávil čas mluvením o královských ctnostech. O několik dní později, ten kříž přišel pro Kostel jako dárek od krále. Spolu s ním přišel i dopis v kterém král nařídil, že kříž musí být umístěn na zdi proti kněžstvu aby připomínal kazateli a ne posluchačům, kdo má být centrem jejich kázání.

Přeji Vám milé děti, aby nic z toho, co zde v této nové modlitebně vidíte Váš pohled neodvedlo od Pána Ježíše Krista tak, jako se to stalo onomu švédskému kazateli. Pán Ježíš nás nezaujme svoji nádherou, je o něm řečeno u proroka Izajáše:

„Neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocí, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel.

Iz 53,2-7

Zajmout nás ale může svoji láskou. Tím, že nás miloval tak moc, že když šlo o život nebo smrt, volil raději smrt pro sebe a život věčný pro nás. Nikdy na to nezapomeňte. A teď utíkejte do besídky.

Introit: „Sešli jsme se zde kvůli tomu, který :

Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“

Filipským 2,6-11

Text:

L 22,19-20 ...lámal a dával jim se slovy: "Toto jest tělo mé, které se za vás vydává"... /v.19/

Kázání:

Přerušeni tradičního průběhu velikonoční večeře – Paschy – jak na něj byli učedníci po léta zvyklí nastává v okamžiku, kdy Pán Ježíš oznámí svoji smrt symbolickým úkonem, totiž lámáním chleba, jeho rozdělováním a pitím vína ze společného kalicha. Slova, která Pán při tom pronáší mají učedníkům objasnit smysl děje, totiž, že bude vydané Jeho tělo a vylita Jeho krev. A to k prospěchu mnohých! Slova o Jeho utrpení, který učedníky vždy nesmírně rozhořčila, zarmoutila a rozčilovala jim nyní mají zářit nadějí. Bude to smrt na odpuštění hříchů! A to vše přináší radostný a jasný a vítězný pohled na Nový Hod beránka. Není divu, že na konec této večeře všichni zaspívali chvalozpěv a šli na Olivovou horu.

Pánova večeře je má zavázat k stále památce na tuto smrt a tak je co možná nejtěsněji spojovat jednoho s druhým a také spolu s dalšími věřícími všech budoucích

pokolení. Ustanovení večeře Páně není náhodné vnuknutí, které by přišlo Ježíši nějak na mysl. Je to plán Jeho Otce. Je to to, pro co se narodil. Je to ta hodina, o níž vždy mluvil a která právě přichází. V ovzduší velikonoční večeře, při které byli všichni učedníci s Ježíšem pospolu, muselo být všem dokonale srozumitelné, že jde o zahlázení vin a úplnou obnovu vztahu k Bohu podle smlouvy **nové**, kterou prorok Jeremiáš už dávno předpovídal (Jr 31,31) Neboť kdysi před vyjitím Izraele z Egypta, v noci soudu, měl být ušetřený od trestu ten dům, v kterém obětovali beránka. Na dveřním rámu bylo vidět beránkovu krev. Dnes Ježíš učedníkům ukazuje chléb a říká: „*Tělo mé!*“ Ukazuje kalich s vínem a říká: „Krev má!“ „**Vezměte a jezte**, toto je mé tělo...! Pijte z něho **všichni!**“ Neříká: „Zkuste to pochopit a porozumět. Probádejte to. Hádejte se. Poškorpěte se o to.“ Říká: „**Vezměte a jezte ... všichni!**“

Bázeň, hlad a touha po účasti na Jeho těle a krvi nás má zcela ovládnout, abychom získali účast jen na Kristovi, na Jeho zásluhách, moci, milosti a přebývání v nás. Otázku: „Jak? Jakým způsobem? A co se při tom děje?“ přenecháme zcela Jemu.

Slova ustanovení Poslední večeře Ježíše s učedníky známe nazpaměť. Jistě se nám vynořují v mysli: „...**toto je tělo mé...kalich je nová smlouva...**“. Zcela určitě známe ta dvě základní slova ustavení památky Páně: **“l á m e” a “v y d á v á”**. Obyčejná slůvka. Snad je lehce přelétneme aniž by nám cokoli řekla. Snad se snažíme odhalit jejich symbolický význam. Snad v nás cosi emotivního rozeznávají.

Láme... Znáám člověka, kterému při slově láme přeběhne husí kůže po zádech a celý se zachvěje. Proč? Inu proto, že utrpěl těžkou zlomeninu stehenní kosti a zcela při vědomí slyšel praskot svých vlastních lámajících se kostí. Nikdy na to nezapomene. Hrozná pomyšlení. Příšerná vzpomínka. Strašné slovo-láme-. Husí kůže na těle.

Pánu Ježíši nebyla zlomena žádná kost. Protože nesl znamení beránka bez vady a újmy a přece zabitého. Beránka, jemuž nesměla být zlomena žádná kost a který ale přece musel zemřít, aby se lid dostal z područí egyptského otroctví. „...tělo mé, které se za vás láme...“

Ve mně, člověku, který měl zlomen tak nanejvýš palec u nohy, slovo láme spíše probouzí představu čehosi nechtěného, násilného, co nějak narostlo a co někdo druhý chce zformovat do svých vlastních představ. Tedy prořezávání větví stromu, lámání suchého roští, likvidace buď úplná, nebo částečná. Zkracování, nebo formování na menší. Rozhodně slyším praskot, chrupání pevné látky, cítím bolest, vidím ničení něčeho pěkného v beztvarej úlomky. Prožívám, že lámání je proti mé vůli, že s takovou destrukcí nesouhlasím, že zde něco umírá, že se děje násilí, příkoří.

Náš český národ byl v dějinách lámán několikrát. Když přišli Habsburkové a popravili 27 českých pánů na Staroměstském náměstí. Když Hitler zřídil potupující protektorát v němž byl za každou maličkost koncentrační tábor nebo přímo kulka. Když v r.68 přišla vojska armád Varšavské smlouvy a deklarovala zde své právo diktovat pravidla našeho dalšího života. To vše je lámání, to vše je omezování. To vše snesl Pán Ježíš jenom proto, abychom my se nemuseli bát smrti. On byl ztročen abychom hříchem nemuseli být ztročeni my. On byl omezován, tvarován, křivě nařčen, obviněn, zmlácen a ponížěn. Abychom my nemuseli trpět za své hříchy.

Místo mne... Dívat se na smrt nevinného člověka je hrozná. Člověk si říká: "Měl bych něco udělat". Dívat se na smrt nejen nevinného, ale navíc souzeného za mne, patří v mnoha románech k nejohavnějším zločinům, kterých se lidé mohou dopustit: „Já vinen, on nevinný. On souzen, já na svobodě!“ To bývá námětem mnoha filmů a detektivních příběhů. Neměli bychom nic na omluvu, kdyby v přečteném biblickém textu nebylo ještě druhé slůvko: "VYDÁVÁ"

Vydává... Co v nás rozeznává toto slovo? Dát něco dobrovolně. Vydat se z něčeho. Třeba-"Vydat se z peněz". Nebo-"Vydat se ze všech sil". Ale též "vydat svůj život všanc". Vydat sám sebe dobrovolně. To P.Ježíš udělal. On řekl: "Proto mne Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout. Takový příkaz jsem přijal od svého Otce."/J 10,17-18/.

On jediný může i za mne stát před spravedlivým soudcem. On jediný může místo mne trpět za hříchy. On jediný mne může zastoupit. Nikdo z lidí to udělat nemůže.

"Jeden muž vždycky říkal své manželce"-jdi do shromáždění a pomodli se tam za nás za oba. Přátelům říkal:-já do kostela nemusím-manželka tam chodí za nás oba- Jednou v noci se tomu muži zdál sen. Se svou manželkou stál před branami ráje a čekal, až budou vpuštěni dovnitř. Po chvíli se brána pomalu otevřela a ozval se hlas, který jeho manželce řekl:-můžeš vstoupit za oba dva. Žena vešla dovnitř a brána se za ní zavřela. Na muže ten sen tak zapůsobil, že se probudil. Ale největší překvapení čekalo jeho manželku, když se před ní v neděli ráno objevil se slovy:-dnes jdu do shromáždění s tebou."

Ježíš nás může zastoupit před Bohem, ale nikdo tě nemůže zastoupit před Ježíšem. K Němu jsi zván docela osobně a dnes. On je beránek Boží, který snímá i tvůj hřích a tvou nepravost. Svěř mu ji. Oddej se mu cele. On "vydává" tělo své místo tvého. Je "lámán" a mučen pro můj hřích. To není událost, kterou bych mohl dát k lepšímu mezi vtipy vyprávěnými v partě kamarádů. To není záležitost, kterou bych mohl zavřít do desek. To není zajímavost, která se dnes napíše do novin a těmi se zítra zatopí v kamnech. To není zpráva k rozptýlení, k polechtání intelektu. To tě nemůže nechat lhostejným, když svatý Bůh poslal svého prvorozeného a jediného Syna na smrt, abych já nemusel být za své hříchy souzen.

A přeci je tak často zlehčován. Tak často jsou slova evangelia brána "s rezervou", lhostejně, až trapně, jako něco starého, přežitého, staromódního, nebo čistě filosofického. Člověk je slyší a nic z toho není. Nic neudělá. Pokývá hlavou, odejde a zapomene. Je podoben lidem z následujícího příběhu:

"Cirkus, který postavili na kraji vesnice, začal při představení hořet. Klaun, už oblečený a nalíčený na své číslo, se rozběhl pro pomoc. Udýchaně dorazil na návěs a začal prosit vesničany: -pojdte honem na pomoc! Cirkus hoří! Ale lidé považovali šaškův křik za chytrý trik, kterým se snaží přilákat lidi na představení a do cirkusu, a tak tleskali a smáli se až k slzám. -Jestli ten oheň nezastavíte, přeskočí přes pole se zralou pšenicí až do vesnice!- Klaun marně volal, zapřísahal lidi, aby šli na pomoc, a marně vysvětloval, že to není žádný reklamní výstup ani trik, ale hořká skutečnost. Jeho pláčem jen sílil smích a výkřiky:-Bravo!-Jsi opravdový herec! Tak se oheň šířil nerušeně dál-shořel cirkus i celá vesnice."

Velmi příznačné. Tak nějak skutečně vypadá zvěst evangelia ve světě. Tak vypadají i Boží služebníci, evangelisté a misionáři. Řekneme snad:"Přece nebudeme blázny pro Krista!" Ale ten klaun z příběhu se alespoň snažil, i když to nebylo nic platné. Co až se tě Pán zeptá, zda jsi se snažil i ty? Řekneš snad-nikdo nebral evangelium vážně, smáli se mu, nemělo smysl o cokoli se snažit!? Na to Pán odpoví: "Takže jsem umíral nadarmo? To je snad také žert! Měl jsi dát svou hřivnu alespoň na úrok, aby z ní byl alespoň mizivý zisk, ale ty jsi ji zakopal. Proto ti bude odebrána, služebníku zlý a lenivý. " Lépe být bláznem pro Krista, který nepřesvědčí, než důstojným křesťanem, který předem odsoudí druhé k nepochopení zvěsti evangelia. My přece nikdy nevíme, kdo vezme naše slova vážně. Kdo se nepůjde alespoň zdálky podívat, zda opravdu nehoří půda za patami. Uzří a bude zachráněn.

"Toto je tělo mé, které se za vás vydává!" Ta slova mají pro mne tajemnou moc. Přímo magickou přitažlivost. "Toto je tělo mé, které se za vás láme a vydává!" Tahle

smrt nepřináší zkázu, ale vzkříšení. Nikdo z nás se už nemusí bát smrti. Pro nikoho už smrt nemusí být zánikem. Pro nikoho prokletím. Pro nikoho zavržením. Smrt Ježíše-toho ukřižovaného je branou k věčnému životu pro každého, kdo uvěří a chopí se jí celou svou mocí.

S našimi hříchy je to jako s kameny na hladině jezera. Táhnou nás pod vodu. Toneme. Umíráme na ně. Jako na zhoubnou nemoc. Den po dni. Hodinu po hodině nás stahují ke dnu jezera.

"Když vezmu do ruky takovýhle malý kamínek a položím ho na hladinu jezera, potopí se, nebo zůstane na hladině?"-POTOPÍ SE- "A když vezmu sto velkých kamenů, naložím je na loď a postrčím ji na jezero, potopí se, nebo zůstanou na hladině?-ZUSTANOU NA HLADINĚ- Je snad sto kamenů lehčích než jeden jediný? Nikoli! I člověk, který sice hodně hřešil, ale opírá se o Boha, nepadne do pekla. Zatímco člověk, který se jen jednou dopustí zla a nežádá o Boží milosrdenství, bude zatracen. Ježíš Kristus je ta loď, na níž smíš naložit své viny. On za tě umíral.

Potřebujeme vidět Ježíše v n o v é m s v ě t l e ! Vlastnosti, které u Něj známe teoreticky, potřebujeme vidět v praxi. Jeden člověk řekl: "Já Ho znám, je plný lásky, moci a obětoval se za nás." Ale druhý mu odpověděl: "Počkej až to to uvidíš ve skutečnosti. Býváme často jako Natanael. V jeho laskavě přezíravé odpovědi se slyšíme i my: „Z Nazareta, co z těch míst může vzejít dobrého?!“ Jak bychom se slyšeli. To už jsem viděl. O tom už jsem slyšel. To znám. To jsem vyzkoušel. Tam jsem byl a ta místa jsem prošel. Nic už mě nemůže překvapit. Ale, počkej, až před tvýma očima uzdraví nemocného, počkej až sám spatříš, jak něžně se dotkne ztrápeného, jak Jeho hlas postaví na nohy zarmouceného. Počkej až jeho oběť přinese proměnu srdce hříšníka a ty toho budeš svědkem. Počkej až promění někoho před tvýma očima. Tehdy poznáš jaký je doopravdy." On nenechá bez povšimnutí jediného trpícího. Není pravda, že naše vzdechy neslyší. Čeká často jen až podle naší víry nám bude moci pomoci. A ta Jeho pomoc zahrnuje tolik jiných nouzí a trápení, že my se modlíme za jediný problém, a On jediným dotykem spraví problémů pět. A často i takové, o nichž jsme neměli zdání. Ne, není automatem na potěšení, není kouzelným dědečkem, který ti splní tři přání. Očekává moji spolupráci. Bez mé víry a aktivní práce na sobě samém nic nezmění. Bez trápení, slz a dřiny se mé srdce nezmění. Ale ty slzy a trápení, které zavíní On-ten Ježíš-jsou sladké a NE hořké, vedou ku pokoji a NE k životu v trápení. Jsou to slzy bolesti, protože se já, coby nalomená větev rovnám, a jsou to slzy radosti, protože cítím, že bude růst rovně.

Jeden člověk řekl: "Ježíš mě t r á p í !" "Ale cítím, že se se mnou něco děje. Že mi ta hořkost přehořká bude ku pokoji."

Ježíš je nezastupitelný ve svém p ř á t e l s t v í . Kolik jen je lidí, kteří nemají opravdového přítele! Když Ježíš navazuje s člověkem přátelství, je to obřad. Tajemný a plný světla, radosti, pokoje. Třesete se bázní při pomyšlení, že byste Ho mohli zklamat. Vždyť On nezklame nikdy, ale já? já?já?, tolika lidem jsem už v životě ublížil! A On přece o naše přátelství stojí. Říká-neboj se, já budu s tebou! Já tě naučím správně milovat, naučím tě věrnosti v našem vztahu. Je to překrásný vztah s Ježíšem. Prožíváte takovou plnost života. Samota je pryč a místo ní světlo a radost v Duchu Svatém.

Někdo může říci pohrdavě: "MYSTIKU !!!" Ale vždyť Ježíš chodil nohama člověka z masa a kostí po této zemi. A přátelství o němž hovořím bylo skutečností s Janem, Petrem, Marií, Martou, Zuzanou, Magdalenou, Jakubem a mnoha dalšími. To, že tu již není v těle a my se s Ním můžeme přátelit jen očima víry, ještě neznamena, že se oddáváme nějaké mystice. On je reálná bytost, akorát že ji nevidíme očima. Ale můžeme ji slyšet ve svém srdci, vnímat pocity, shledávat Jeho jednání v konkrétních životních situacích.....

Končit chci vyznání Charlese Haddona Spurgeona: *"Pro mně osobně je evangelium J.K. něčím víc, než pouhým předmětem víry. Prostupuje mou myslí, tak jakoby bylo součástí mého vědomí, neoddělitelnou součástí mé mysli. Samozřejmě, že takový oheň, jaký je v Bohu a jaký sestupuje na Jeho služebníky, je silou všemohoucí. Možná, že vás ten posvěcený oheň spálí, možná stráví vaše tělesné zdraví přílišnou horlivostí duše, tak jako ostrý meč zničí pouzdro do něhož se vkládá. Ale co na tom záleží? Oddanost Bohu pozřela našeho Pána J.K., a to, že by měla pohltit jeho lid, je pouhá maličkost."*

Všichni, jak jsme zde, ať budeme přijímat chléb a víno, nebo se jen modlit, prosme Pána o jednu věc:

"Pane, dej ať Tě vidím očima víry, ať Tě vidím v moci a slávě, ať Tě vidím novými očima, ať Tě vidím takového, jaký jsi."

AMEN